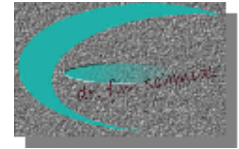


Histo-visie



Eigen Haard



Inleiding

In september 1902 verscheen in het weekblad

Eigen Haard een artikel over Hasselt. De schrijver was L. Nooter. De illustraties van zijn uit bijna drie pagina's bestaande bijdrage bestond uit een tweetal door Bolkesteijn gemaakte photographieën.

In deze bijdrage gaat het met name over de door Nooter gegeven beschrijving van de stad, zoals hij die in 1902 aantrof.

Het merendeel van zijn artikel bestaat uit een geschiedkundig overzicht, dat hier weggelaten is.

L. Nooter *Uit Hasselts Verleden*

Een vergeten stad in een onbekend land, dat is Hasselt. Vergeten door den Staat, toen deze het spoorwegweb spande over het oosten van ons land, vergeten door de tramwegmaatschappijen,





Uitgave van M. Bolkestein, Hasselt.

NIEUWSTRAAT, HASSELT.

*Gegroet van
y en y*

die aan dat web verder sponnen, niet in aanmerking gekomen voor. gas, voor electriciteit, voorbij gewandeld door Craandijk op zijn omzwingingen door ons vaderland gelijk door Havard en velen voor hen.

Slechts door een rivier van den derden rang en een kanaal van den vierden met de rest der

beschaafde wereld verbonden, heeft ze niet dan een mager stoombootlijntje als enig communicatiemiddel, de nederige. . . de toch wel interessante stad.

Interessant allereerst door haar oudheid. Overal zijt ge hier in aanraking met het verleden. Het sluimert in de folianten van 't archief, het ziet u aan van

de gevels der huizen, met jaartallen uit de zeventiende, de zestiende eeuw zelfs, het leeft in de harten der inwoners en waar 't hart vol van is. . . Als ge, voort scharrelend over harde keien (ook deze zeer oud), tusschen roestige huizen, of wandelend over de belommerde veste een gesprek aanknoopt met een der burgers, dan komt het verleden al spoedig ter sprake.

„Vroeger moet hier een klooster gestaan hebben en ginds een kapel, waar wonderen gebeurden . . . Waar nu die kerk staat, was vroeger een arsenaal, toen Hasselt nog een vesting was en garnizoen had ..." Vroeger, altijd vroeger. Hasselt is dus een uitgeleefde stad? Toch niet. Haar verleden moge schooner zijn geweest dan haar heden is, kracht schuilt er in dat heden nog in overvloed. Zie de drukke scheepvaart aan in haar gracht, uiteinde der Dedemsvaart, zie op naar het IJzeren zeeschip, op die werf daar in aan-

bouw, zie rond naar die zwoegende hooipers, die smokende kalkovens en 't wordt u duidelijk, dat, wat moge heengegaan zijn, de energie zeer zeker is gebleven. Hasselt is niet een oud bestje, zotjes ingedommeld op haar hofje, Hasselt is een kloeke vrouw, die hard voort moet, omdat ze zoo arm is en gezond blijft door hard werken. Ze mag gaarne wat mijmeren over de dagen, die ze gekend heeft in 't verleden, maar ze doet het in 't schemerurtje en op den rustdag. Als de tijd van werken daar is, dan denkt ze niet terug, dan is ze in de weer van vroeg tot laat. En de oude met haar gerimpeld voorhoofd en haar tanige huid stelt daarbij menig jongere in de schaduw, de vergetene in den uithoek mag dan gezien worden naast anderen, meer in tel dan zij.